

Feestmaal

Het zou zo'n gezellig etentje worden met een bijzonder feestelijke aankleding. De eigengemaakte kerststal was natuurlijk weer het pronkstuk. Uit de doos kwamen de herders met hun leren jassen en de bijbehorende schaapskudde van echte schapswol. In eerste instantie leek er niets aan de hand, tot iemand opmerkte dat de schapjes toch wel wat grauwig waren. Goed kijkend zat tussen de wol fijn gruis en lichtbruine huidjes. Ook de jassen van de herders waren kaal geworden. De tapijtkever was blijkbaar al wat eerder aan zijn feestmaal begonnen.

De tapijtkever en de nauwverwante museumkever zijn het liefst buiten. Ze bezoeken bloemen en snoepen van het stuifmeel en de nectar. Het zijn kleine kevertjes met een lengte van zo'n 3 tot 4 millimeter. De tapijtkever heeft donkere schilden met daarop witte of oranje schubben. De museumkever lijkt er veel op, maar is over het algemeen veel donkerder van kleur. De beide volwassen kevers eten vooral plantaardig en de larven leven van afgestorven delen van een dier. In de vrije natuur zoekt een vrouwelijke kever een oud vogelnest op en legt daarin in april en mei wel 100 eieren. De uitgekomen larven gaan op zoek naar veren, botresten en mogelijk ook nog een dood vogeltje. De lichtbruine larfjes doen zich daaraan te goed en groeien tijdens hun ontwikkeling een paar keer uit hun flink en lang behaarde huid. Als ze hun eetplek hebben verlaten, verraden ze door de achtergebleven huidjes dat ze er hebben huisgehouden. Worden de uiteindelijk wel 2 centimeter lange larven belaagd, dan gebruiken ze twee bosjes haren op het achterlijf om de plager af te schrikken.

larve van de gewone tapijtkever, (Foto Saxifraga- Bink)

De tapijt- en museumkever zijn zo berucht omdat ze ontdekt hebben dat in onze huizen ook een heleboel dode dieren of resten te vinden zijn. Hele kasten en zolders liggen vol met bijvoorbeeld wol, leer, zijde en bont. De kevers vliegen ons huis binnen en ze vinden al snel een rest van een overleden dier. De eitjes worden er in gelegd, de kever sterft, en de hongerige larfjes gaan aan de slag tot ze in februari of maart verpoppen. De fijnkorrelige poep valt in het vloerkleed of de wollen trui. In regelmatig gebruikte en gewassen kleding tref je ze eigenlijk nooit aan. Aantrekkelijk zijn spullen die je een langere tijd in een doos of zak bewaart.

Toen ik jong was bewaarde ik bijna alles uit de natuur. Vogelveren en hele vleugels lagen onder mijn bed, ik kookte schedels uit en prikte insecten op. Het was vaak triest om te zien wat die keverlarfjes bij mij in huis aanrichtte als zo'n hongerig typ aan een mooie vlinder in mijn insectendoos had zitten knabbelen. Ook kropen de harige jongen weg tussen mijn veren. Mottenballen hielpen wel een tijdje, maar vaak hield ik dat weer niet goed bij en dan waren de ballen alweer verdamppt en de larven waren terug.

Twee larven vreten wesp aan in een collectie. (Foto M. Mañas)

In Natuurmuseum Brabant is een enorme collectie van duizenden dode dieren. Die liggen allemaal klaar om door de tapijt- en museumkever te worden opgegeten. Dat is natuurlijk dé nachtmerrie van de conservator. Vroeger werden ook kamferballen ingezet om de kevers buiten de deur te houden. De laatste jaren is dat spul taboe in het museum. Nu gaat de opeetbare collectie regelmatig 2 weken op wintervakantie naar de diepvries. Op een temperatuur van -20°C sterven de meeste larven en eieren. Heb je ook in je eigen huis de keverlarven rondlopen, pas dan je diner tijdens de feestdagen maar aan. Maak je diepvries leeg en vul hem met de aangetaste schapen en herders. Dan heb je het volgend jaar weer een echt ouderwets gezellig Kerstfeest.

Rob Vereijken
december 2021